

Köknar Ağacı

Hemul biri çatıda durmuş karı kazıyordu. Sarı yün eldivenleri iyice ıslanmış, çekilmez olmuştu. Eldivenlerini çıkartıp bacanın üstüne koydu, iç geçirip kazımaya devam etti. En sonunda tavan kapağına ulaştı.

“Bak işte,” dedi Hemul. “Aşağıdalar. Uyuyorlar. Uyuyor, uyuyor, uyuyorlar. Birileri, Noel gelecek diye çırpınıp dururken onlar uyuyor.”

Kapağın üzerine çıktı, içeri doğru mu yoksa dışarı doğru mu açıldığını hatırlayamadığından sekerek yokladı, dikkatle. Kapak anında içeri doğru açıldı. Hemul, kar ve karanlıkla birlikte, Mumi Ailesinin daha sonra kullanmak üzere çatıya kaldırdıkları şeylerin üzerine yuvarlandı.

Hemul Şimdi çok öfkelenmiŐti, üstelik sarı eldivenlerini nereye koyduğunu unutmuŐtu. O eldivenlere özel bir sevgisi vardı.

Merdivenlerden hiddetle aşağı indi, kapıyı çarparak açtı ve öfkeyle bağırdı:

“Noel geliyor! Sizden ve uyumanızdan bıktım,” dedi. “Noel her an gelebilir!”

Mumi Ailesi her zamanki gibi kış uykusundaıdı. Birkaç aydır uyuyorlardı, ilkbahara kadar da uyuyacaklardı. Uyku beŐiĐinde sallamıŐ, uzun, sıcak bir yaz öğle sonrasının rehavet ve huzuruna kavuŐturmuŐtu. Mumiş’in düŐlerine, birdenbire endiŐe ve soğuk hava bulaŐmıŐtı. Biri üzerinden yorganını çekmiŐ, artık bıktığını ve Noel’in geldiğini söylemiŐti bağıarak.

“İlkbahar ne çabuk geldi?” diye mırıldandı Mumiş.

“Ne ilkbaharı?” dedi Hemul fkeyle. “Noel, tamam mı Noel ve ben daha hiçbir Şey almadım, hiç hazırlık yapmadım, bunlar yetmezmiŐ gibi, karları kazıyıp sizi ıkartayım diye gönderiyorlar beni. Büyük ihtimalle eldivenlerimi kaybettim. Herkes deli gibi koşturup duruyor, hiçbir Şey hazır değil...”

Hemul merdivenlerden yukarı koŐtu, çatı kapağından dışarı ıktı.

“Anne, uyan,” dedi Mumiş dehŐet içinde. “Korkunç bir Şey oldu. Noel denilen bir Şey.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Mumi Anne, yorganın altından burnunu dışarı uzattı.

“Tam bilmiyorum,” dedi Mumiş. “Ama hiçbir şey hazırlanmamış, bir şey kaybolmuş ve herkes deliler gibi koşturup duruyor. Belki yine sel geldi.”

Mumiş, Snorki’yi hafifçe sarstı ve fısıldadı:

“Korkma, ama korkunç bir şey oldu.”

“Sakin olun,” dedi Mumi Baba. “Her şeyden önce sakın olun.”

Kalktı, ekim ayında, bir vakitte durmuş olan saati kurdu.

Hemul’dan kalan ıslak izleri takip ederek tavan arasına ve Mumi Evi’nin çatısına çıktılar.

Gökyüzü her zamanki gibi maviydi, demek ki ateş püskürten dağ harekete geçmemişti. Ama bütün vadi ıslak pamuk kaplıydı; dağ, ağaçlar, ırmak ve evler. Bir de soğuktu, nisan ayından daha soğuk.

“Noel denilen şey bu mu?” dedi Mumi Baba şaşkınlıkla. Bir pençe pamuk alıp baktı. “Yerden mi bitiyor bu? Yoksa gökyüzünden mi dökülüyor? Hepsi bir anda dökülüyorsa hiç hoş değil.”

“Babaaaa, o kar,” dedi Mumiş. “Ben biliyorum, yere birdenbire dökülmüyor.”

“Öyle mi?” dedi Mumi Baba. “Ama yine de hoş bir şey değil.”

Hemul’un halası itmeli sandalye kızağa koyduğu köknar ağacıyla yanlarından geçti.

“Vay vay, nihayet uyandınız ha,” dedi umursamaz bir ifadeyle. “Acele edin de karanlık basmadan bir köknar ağacı bulun.”

“Ama niçin?” dedi Mumi Baba.

“Size harcayacak vaktim yok şimdi,” diye bağırdı hala omzunun üzerinden, kayarak uzaklaştı.

“Karanlık basmadan,” diye fısıldadı Snorki. “Karanlık basmadan, dedi. O tehlikeli şey bu akşam geliyor...”

“Bu tehlikeden korunmak için köknar gerekiyor herhalde,” dedi Mumi Baba. “Hiçbir şey anlamadım.”

“Ben de,” dedi Anne. “Ama köknar ağacı bulmaya giderken yün çoraplarınızı giyip boynunuza atkılarınızı sarın. Bu arada ben de fayans fırını yakayım.”

Mumi Baba, eşikte bekleyen tehlikeye rağmen kendi köknarlarından almadı, onlara kıyamazdı. Gafsan’ın çitinden atladı, kocaman bir köknarı seçti, ne de olsa Gafsan’ın işine yaramazdı.

“Sence bunun içine mi saklanacağız?” diye sordu Mumiş.

“Bilmiyorum,” dedi Mumi Baba, ağacı kesmeye devam etti. “Bu işten hiçbir şey anlamadım.”

Gafsan kucağında bir sürü torba ve paketle koşarak üzerlerine gelirken neredeyse ırmağa ulaşmışlardı.

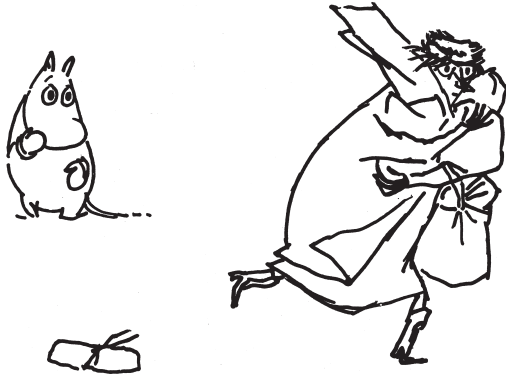
Yüzü kızarmıştı, öfkeliydi, neyse ki köknar ağacını tanıyamadı.

“Kavga gürültü!” diye bağırdı Gafsan. “Şu terbiyeden yoksun kirpilere asla izin verilmemeli... Biraz önce Misan’a da dediğim gibi, utanç verici bir şey...”

“Köknar,” dedi Mumiş’in babası çaresizce Gafsan’ın kürk yakasından tuttu. “Köknar ağacıyla ne yapacağız?”

“Köknar?” diye tekrar etti Gafsan şaşkınlıkla. “Kök- nar? Ah, ne korkunç! Ah, ne dert... giydirmeli... nasıl yetişeceğim...”

Paketleri kucağından karın üzerine düştü, beresi burnunun üzerine indi, telaştan ağlayacak gibiydi.

Mumi Baba başını iki yana sallayarak köknar ağa- cını yükledi.

Mumi Anne verandanın karını küremiş, cankurta- ran kemerlerini, Mumi Baba'nın tüfeğini, sıcak giysi- ler ve aspirin çıkarmıştı. Ne olacağı bilinmezdi.

Kanepenin en ucuna bir Künüf oturmuş, çay içi- yordu. Verandada karda oturduğunu gören Mumi Anne, perişan haline acıyıp içeri davet etmişti.

“İşte, köknar getirdik,” dedi Mumiş'in babası. “Bir de ne yapacağımızı bilsek! Gafsan'a bakılırsa giydir- mek gerekmiş.”

“O kadar büyük giysimiz yok,” dedi Mumi Anne endişeyle. “Ne demek istedi ki?”

“Ne güzel şey o,” diye bağırdı Künüf. Sırf utangaçlığından çay boğazına tıkanıp, cesaret edip de bir şey söylediğine pişman oldu.

“Köknar ağacı nasıl giydirilir biliyor musun?” diye sordu Snorki.

Künüf kıpkırmızı oldu.

“Güzel şeylerle,” diye fısıldadı. “Bulabildiğiniz en güzel şeylerle süslenecek. Ben böyle duydum”.

Sonra utandı, patilerini yüzüne kapadı, çay fincanını devirdi, veranda kapısından çıkıp kayboldu.

“Şimdi susun, düşüneneğim,” dedi Mumiş’in babası. “Köknar ağacı elden geldiği kadar güzel süslenenecekmiş, demek ki tehlikeli şeyden korunmak için içine saklanılmayacak, tehlikeli şeyin gönlü hoş tutulacak. İşte şimdi anlıyorum.”

Köknarı hemen bahçeye taşıdılar, sağlam bir şekilde karın içine diktiler. Bulabildikleri en güzel şeylerle

tepeden tırnağa süslemeye başladılar. Yaz çiçek tarhlarının deniz kabuklarıyla, Snorki'nin inci kolyesiyle süslediler. Salondaki avizenin kristallerini çıkartıp dallarına astılar, en tepesine Mumi Anne'nin Mumiş'in babasından aldığı ipek gülü yerleştirdiler.

Kışın anlaşılmaz güçlerinin gönlünü hoş tutmak için, herkes en güzel şeylerini köknar ağacına getirdi.

Ağaç hazırlandığında, Hemul'un halası itmeli sandalye kızıyla yine çıkageldi. Bu defa diğer tarafa gidiyordu, daha çok acelesi var gibiydi.

“Ağacımızı gördün mü?” diye bağırdı Mumiş.

“Aklımı koruyun. O nasıl süsleme?” dedi Hemul'un halası. “Ama siz hep böyle tuhaftınız. Neyse, acelem var... Noel yemeği yapacağım.”

“Noel yemeği mi?” dedi Mumiş şaşkınlıkla. “Yemek de mi yiyor?”

Hala dinlemedi Mumiş'i.

“Noel yemeksiz olur mu?” diye homurdandı ve bayır aşağı kaydı.

Mumi Anne bütün öğle sonrasında çalıştı, hava kararmadan hemen önce Noel yemeği hazırды, küçük kaplarda köknarın etrafına dizildi: Meyve suyu, yoğurt, yaban mersini payı, yumurtalı kokteyl, Mumi Ailesinin sevdiği ne varsa.

“Sizce Noel çok mu açtır?” diye endişeyle sordu Mumi Anne.

“Benden daha aç olmaz,” dedi Mumi Baba özlemle.

Yorganı kulaklarına kadar çekip karın üzerine oturdu, üşüyordu. Fakat küçük yaratıklar doğanın büyük güçlerine karşı her zaman çok ama çok nazik olmalıydı.

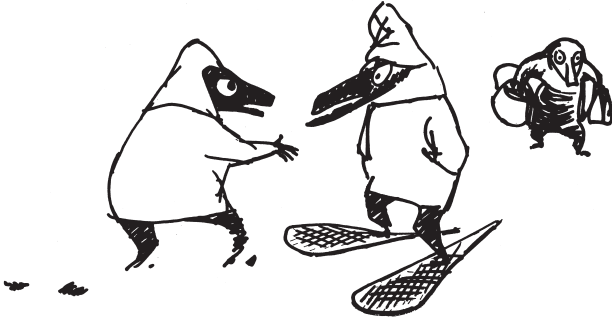
Vadide bütün pencerelerde ışıklar yanmaya başladı. Ağaçların altında ve dalların arasındaki her bir yuvada ışıklar yandı. Karların üzerinde aceleci ışıklar kanat çırptı. Mumiş soran gözlerle babasına baktı.

“Tamam,” dedi Baba, başını salladı. “İşi sağlama bağlayalım.”

Mumiş eve gitti bulabildiği bütün mumları toplayıp döndü.

Köknarın etrafına dikti ve özenle yaktı, birer birer, hepsi birden karanlığa ve Noel’e göz kırpmaya başladı. Zamanla vadi sessizliğe gömüldü, herhalde herkes evine çekilmiş gelecek tehlikeyi bekliyordu. Bir tek ağaçların arasında dolaşan yalnız bir gölge vardı... Hemul.

“Merhaba,” dedi Mumi Baba yavaşça. “Gelmesi yakın mı?”

“Beni rahatsız etme,” dedi Hemul, suratı asıktı, burnunu uzun bir listeye gömmüştü, listedekilerin neredeyse tamamının üstü çizilmişti.

Mumlardan birinin yanına oturdu, mırıldanarak saymaya başladı: “Anne, baba, Gafsan. Bütün kuzenler.. en yaşlı kirpi... küçüklerin bir şeye ihtiyacı yok. Snif de önceki yıl bana bir şey vermedi. Misan, Homsa, hala... deli olacağım.”

“Niye?” diye sordu Snorki endişeyle. “Bir şey mi oldu?”

“Hediyeler,” diye patladı Hemul. “Noel hediyesi her yıl artıyor.”

Elli titreyerek listede bir ismi daha çizdi, yürümeye devam etti.

“Bekle!” diye bağırdı Mumiş arkasından. “Anlatsana...Bir de eldivenlerin...”

Ama Hemul karanlıkta kayboldu, diğerleri gibi acelesi vardı, Noel gelecek diye kendinde değildi.

Mumi Ailesi hediye edecek bir şeyler bulmak için hemen eve girdi. Mumi Baba en iyi zokasını seçti, çok güzel bir kutusu vardı. Üzerine “Noel’e” yazdı. Karın üzerine koydu. Snorki halhalını çıkardı, biraz iç geçirerek ipek bir kâğıtla sardı.

Mumi Anne en gizli sandığını açtı, renkli resimli kitabı çıkardı, vadideki renkli resimli tek kitaptı.

Mumiş’in paketlediği şey çok güzeldi, ne paketlediğini hiç kimseye göstermedi. Daha sonra, ilkbahar geldiğinde de ne hediye ettiğini hiç söylemedi.

Sonra hep birlikte kara çıktılar ve felaketi bekleme-ye başladılar.

Zaman geçti, ama bir şey olmadı.

Yalnızca, çay içen Minik Künüf odunluğun arkasından çıktı. Bütün akrabalarını, akrabalarının arkadaşlarını da yanına almıştı, hepsi de Künüf kadar küçük, gri, zavallı ve üşümüştü.

“İyi Noeller,” diye fısıldadı utanarak.

“Noel’in iyi olduğunu düşünen tek kişi sensin herhalde,” dedi Mumi Baba. “Geldiğinde olacaklardan gerçekten korkmuyor musun?”

“Ama çoktan geldi ya,” diye mırıldandı Künüf, akrabalarıyla birlikte karın üzerine oturdu. “Bakabilir miyiz? Köknarınız çok güzel.”

“Yemekleriniz de,” dedi Künüf’ün akrabalarından biri rüyada gibi.

“Hediyeleriniz de çok güzel,” dedi bir başkası.

“Hep böyle bir şeyi yakından görmeyi hayal etmiştim,” dedi Künüf iç geçirerek.

Sonra bir sessizlik çöktü. Sakin bir geceydi, mumların alevleri titremiyordu. Künüf ve akrabaları hiç kımıldamadan oturuyorlardı. Nasıl hayran olup, arzudadıkları hissediliyordu, bu duygu gittikçe güçlendi, en sonunda Mumi Anne harekete geçti, Mumi Baba’ya yaklaşp fısıldadı:

“Sen de mi aynı şeyi düşünüyorsun?”

“Öyle, ama ya haydi...” diye itiraz edecek oldu Mumi Baba.

“Aman ya,” dedi Mumiş. “Noel öfkelenirse, verandaya kaçıp kurtuluruz.”

Künüf’e döndü: “Buyurun,” dedi “bunları sizin için hazırlamıştık.”

Künüf gözlerine inanamadı. Köknara doğru yavaşça yürüdü. Bütün akrabaları ve arkadaşları da kutsal bir şeye yaklaşır gibi, bıyıkları titreyerek onu izledi.

Daha önce hiç böyle bir Noel geçirmemişlerdi.

“Şimdi en iyisi herhalde kaçmak,” dedi Mumi Baba, tedirgindi.

Aceleyle verandaya çıkıp masanın altına saklandılar. Hiçbir şey olmadı.

Bir süre sonra, verandanın camından, endişeyle dışarı baktılar.

Minik Künüfler köknarın etrafına oturmuş, yiyip içiyor, hediye paketlerini açıyorlardı. Hiç bu kadar eğlenmemişlerdi. En sonunda köknara tırmandılar, bütün dallarına yanan mumları yerleştirdiler.

“Ama en tepesinde büyük bir yıldız olmalı,” dedi Künüfün amcası.

“Öyle mi?” dedi Künüf. Mumi Anne’nin kırmızı ipek gülüne düşünceli bir ifadeyle baktı. “Fikir bu kadar güzelken ne fark eder ki?”

“Keşke bir yıldız bulsaydık,” diye fısıldadı Mumiş annesine. “Ama imkânsız!”

Gökyüzüne baktılar, çok uzaktı, karaydı ama inanılmaz çok yıldız vardı, yazın olduğundan binlerce kez daha çok. En büyük yıldız köknar ağaçlarının tam üstünde parlıyordu.

“Benim biraz uyukum geldi,” dedi Mumiş’in annesi. “Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünmekten de yoruldum. Ama görüldüğü gibi her şey yolunda.”

“En azından artık Noel’den korkmuyorum,” dedi Mumiş. “Hemul, Gafsan ve hala her nasılsa şu Noel’i yanlış anlamışlar.”

Hemul'un sarı eldivenlerini veranda korkuluğunun üzerine koydular, hemen görürdü. Sonra içeri girdiler. İlkbahar gelene kadar uykuya devam edeceklerdi.

